

Kedves barátom! (Leveleimél szépen elcséltélt az egymás mellett. Tegnapelőtt indult az enyém, tegnap érke-
zett a tied. Tartalma ennek valóban megráó: le-
hát még mindazre üldöz a sors bemutatket! Mily
csudar ez a távolság; az ember meg is halhatna
egymástól. Tudom, hogy vannak ott ápolók, és
is rokonok, anyja és testvérek. De mily jól esné
nekünk ha ily esetben közelebb volnánk, ha nővé,
barátom is nézhetne az ápolás gondjaiban.
De hiába! így már a sors; lakhelyünkön alig van
egy lélek kihez bensőleg vonzódnánk, vagy vívont —
szerelemünk oly távol, az ország két felén! Adjá
isten, ne írj többpör ilyen levelet! —

Természetesen, mitsem gyamitva evől, ápolnam,
s fejezem ki a neményt, hogy talán eljőnek a
fűnido alatt. Hiszen bár jókéméket és jónéket.
Kell is valamit temetket — nühelyt beheréget —
ki kell mozdulniok abból a síralom völgyéből,
hol minden tárgy csak gyámt és keservet tükrö-
zöl. Fűrdőre — espedig távolabb — kéne menmetek,
Kudára példál. Onnan levándulhatunk ide is,
vagy mi ott meglátogatunk. De persze, csak így
ha lehetni fog.

(Édes jó komáczkám! és oly nyugalmat
lemondást birt feltűntetni a válság perreibben!
Nagyon elhíszem, nagyon fel tartom fogam. Az a
gyíngő és gyöngé szemétes — megbocsaís édes
hízkám — nagyobb lelkeséssel bírt, ha kell, mint
te! Ismerem már annyira, megfigyeltem néha
in megtagadási perkeit, minőkre te nem lehel
volna képes. A tárgyat, mely körül ez éplelé,
törlelt, most nem akarom érinteni.) —

Panapfkodol a sivár időjárásról: itt fűcs kü-
lönb. Borong, de sokasom esik. Mindarálta a veséket
is jobbak, mint a kifrausuli répeken. A homok
sajátságos egy glóba. Sokate terem nagyon sokat, min-
dig terem valamit. A nedvet, káraridőben, foháig
megvárja, nem hagyja elpárologni, mint a repedez
ivar vagy agyagföld. Azért itt valódi fép veté-
seket is látunk, kivált pió roktot, mely a homok-
ban leginkább díszlik. Hanem fűcsaféle itt is
fűcsen leir: ez a fűcsenre, hogy egy bocsi-fűcs
fűcs, nem is tartanék itt, fűcs.

(Mindarálta) a pócsis nálunk is (rűn!) sűn-
tel (nehogy fűcsenel-vel olva). Kivéve azon egy for-
ditást, mely talán nem kerülke ki figyelem-
re egész és alatt nem ismét semmit. Kérdeem egy
kölső bevélye - rövid 8-tagn sorokban és rűnben-
de keréssel maradt. Az ársiában apáinktól elvált
s ott elpusztult magyarság halálát akartam megé-
melni, jóval olyan: „usolsó magyar” felé compo-
nálni, körös vigasztalásunkra. A mulában műkör-
ni a jövőt. De nem bírom, bele fáradtam. Ar-
tán az olaszokból kicérlessem egész vöröshéka-
lásból, Jaffából, - de nem meg. Mathu-
falemi korra kellene élnem, ha akkor melyi-
ket be akarnám vezetni.

De minél ez a köztönyös crevés. Levelem
egyedüli célja, tudatni veled, hogy a tiédet
megláttam, s hogy hű reírvelet olvasunk ba-
jaidban. (Fogadjatok, édesim, leginkább leg-
jobb ötletésünket és fűcsainkat).

Körös, jún 5. 1858.

igaz barátod
Aranyos